

Simona C. Tanislav

Youtan Poluo

Coperta: **Andra Raisa Parpală**

Editura: **Dinasty Books** - Proeditură și Tipografie, București

www.dinastybooks.ro

mail: comenzi@proediturasitipografie.ro

© 2018

Astăzi este despre EL. Aș cam vrea să îl pictez din litere, să îi prind zâmbetul în palme și mai apoi să îmi mângâi trupul... acel zâmbet te învăluie cu atât de multă căldură și pasiune, încât ai putea să închizi ochii și să plutești într-un spațiu paralel cu tot ceea ce ai întâlnit până acum. Fiori îmi străbat pielea și o fac să se dezmierde la mângâierea privirilor lui și îmi plec capul, ascunzând toate aceste gânduri într-o mantie de praf albastru, pe care o las să-mi curgă printre degete, într-o baltă înmiresmată de asfaltul ud în urma unei ploii de vară. El nici în gând nu are, că tocmai balta pe care a ocolit-o grăbit, ascunde atât de multe secrete. Întreg trupul îi este învăluit de magia prafului albastru, pe care l-am suflat ușor, cu respirația-mi tremurândă, să-i surprindă fiecare pas cu mângâierea mea plâpândă.

Când cerul se învelește cu întuneric și răcoarea se lasă peste oraș cu o prospețime plăcută, un amestec îmbietor al pereților clădirilor cu o arhitectură deosebită, împreună cu mireasma holurilor caselor antice, al căror parchet îmbibat cu apa de pe încălțările locatarilor îți amintește de o pădure veche, cu copacidecorați cu tablouri colorate, obiecte de artă într-un colț și celălalt al naturii, un pian rățacit la umbra unui stejar, un dulap semideschis, jumătate acoperit de mușchiul verde și proaspăt, dar care îi lasă încă din frumusețea sculpturii la iveală.

Vântul cald îi mângâie trăsăturile feței bine conturate, cu o briză atât de tipică unui oraș vechi, încât trebuie doar să tragi aer adânc în piept pentru ca toate aceste simțuri să îți declanșeze o avalanșă de opere de artă la sfârșitul unei zile încărcate. Se îndreaptă spre casă ducându-și mâna în păr ca și cum ar încerca să înlăture niște gânduri printr-o mângâiere. S-a mutat de curând... un cartier în centrul orașului, destul de agitat, dar pe o stradă liniștită. Urcă scările de marmură, ce îl conduc spre noua lui oază de liniște, își scoate stângaci cheile din buzunar, ca și cum i-ar fi teamă de ceea ce va descoperi de cealaltă parte a ușii... și rămâne înmărmurit în fața apartamentului, ca și cum întregul lui Univers ar depinde de o simplă răsucire a unei chei în ușă. Un fior rece îi mângâie obrazul de îndată ce face primii pași în

-Hmm... această mireasmă, de fiecare dată când intru îmi miroase a nuci prăjite cu scortişoară și brad proaspăt... Cu siguranță cine m-ar asculta... dar nici nu mă interesează cine m-ar asculta și, ca să fiu sincer, chiar îmi place acest parfum al pereților casei. Cred că m-aș putea obișnui cu asta...

În timp ce se dezbracă, ea îl urmărește în tăcere și îi analizează cu atenție mișcările. Se îndreaptă spre baie, acoperit de un halat negru, din satin care i se mulează atât de bine pe corp, încât ai putea vedea valurile întunecate izbindu-se agitate pe coate, umeri, coapse...

- Acest material face minuni cu corpul lui... nu, de fapt acest corp face minuni cu materialul halatului, pe care îl poartă atât de relaxat prin casa mea. M-a auzit cineva? Dumnezeuule, simt că vocea-mi este ca un ecou într-o sală de teatru, pe o scenă al cărei accent s-a pus pe decorațiuni, voaluri curgând din tavan, lumini pierdute în mașina de ceață, spectatori înmărmuriți de plăcerea de a juca a acestei actrițe... Actrița invizibilă. EU! Revenind cu picioarele pe pământ, metaforic vorbind, căci pământul sub picioare nu l-am mai simțit de o veșnicie... Și totuși îmi amintesc acest sentiment ca și cum l-aș fi trăit ieri, pășesc lin, îmi simt picioarele ușoare precum doi fulgi, mă bucur de fiecare pas, îl onorez, îl analizez ca și cum ar fi cel mai deosebit act al umanității și mă îndrept tăcută spre baie. Nu aș dori totuși să-i perturb intimitatea, dar este atât de tentant...

La lăsarea întunericului sublim, cel de după miezul nopții, își întinde trupul în pat cu dorința de a citi câteva rânduri dintr-o carte. Abia o achiziționase în ultimul concediu, și titlul îi captase atenția. Însă nu reuși să o deschidă... se lăsa învăluit de mireasma bradului proaspăt și adormi într-un somn profund.

În mijlocul nopții îl trezește un sunet plăcut, care se auzea în surdină. Prin cristalurile ce despart dormitorul de sufragerie reușește să observe că veneau lumini de un auriu cald din acea direcție, își pune halatul pe el, se ridică și vede întreaga casă plină de decorațiuni de sărbătoare, un brad înalt de patru metri, verde intens, proaspăt, îm-

podobit cu globuri pictate. Își întoarce privirea spre globurile a căror pictură era vie, iar sublimele personaje de basm prinseseră viață, astfel încât aveai impresia că se derulează un desen animat magic în interiorul fiecărui glob. În întreg apartamentul pluteau fulgi de zăpadă, licurici învăluiau bradul și îi luminau podoabele atât de prețioase, cristale dansau deasupra mesei înmiresmate de prăjituri cu nuci și scortişoară, colinde se auzeau în surdină până când, dintr-o dată, își îndreaptă privirea spre acel colț în care EA stătea timidă. Slăbuță și delicată, cu părul lung, de un castaniu intens, cu ochi negri și pătrunzători și o piele atât de fină încât ai putea crede că este din porțelan.

Este reală? Este un alt decor?

Avea o rochie lungă, din mătase roz pal, cu fire argintii brodate în jurul sânilor frumos conturați de corsetul dantelat, rochie ale cărei mâneci largi, vapoase și transparente îi curgeau până la încheieturi și care se completau cu o superbă blăniță crem pe margini. Purta o glugă amplă, supradimensionată, ce îi acoperea o parte din părul strălucitor. Era înmărmurită, aproape ireală, dar atât de frumoasă. Încercând să se apropie mai mult, fulgii de nea se prăbușiră peste el într-o avalanșă care îi tăie respirația! Se ridică brusc, cu toate puterile lui, din mormanul de zăpadă ce i-a înghețat până și sufletul, buzele îi erau mov, privirea îi tremura...

Se trezi în patul său comod, într-un lac de apă, speriat și derutat. Se ridică ușor, se îndreaptă spre sufrageria întunecată și învăluită de o liniște apăsătoare. Își trece mâna prin păr, se îndreaptă spre bucătărie să bea un pahar cu apă când, trecând pe lângă oglindă, își observă buzele de un mov intens...

- Nu mi-am dorit să îl sperii, dar nu avea de ce să se apropie, niciodată când un el și o ea se apropie prea mult nu iese nimic bun. Cel puțin nu până acum...

Ziua următoare se derulă într-un ritm alert, chinându-se să-și scoată din minte acea siluetă de porțelan cu ochi atât de pătrunzători. Pentru că nu reușea, se hotărî să plece mai devreme de la galeria de artă pe care o deținea și să petreacă ceva ore într-un bar cu muzică

plăcută de jazz, în compania unui pahar de whiskey.

La intrarea în local toate privirile s-au întors spre el. Nici nu avea habar cât de atrăgător poate fi și parcă nici nu îl interesa, dar exact acest lucru îl făcea să strălucească atât de intens. Atât pentru mine cât și pentru restul femeilor care l-au întâlnit. Se așează la o măsuță mai retrasă, departe de agitația localului, lângă geamurile ce duceau spre o grădină interioară frumos luminată și împodobită cu plante exotice. Te ducea cu gândul la o seră îmbietoare, cu fântâni arteziene și fluturi multicolori zburând elegant printre frumusețile naturii.

Cu privirea pierdută și gândul departe, gheața din pahar se topise și băutura rămăsese neatinsă. Își duce mâna spre cap îndepărtându-și o șuviță rebelă, cere nota, achită, se ridică și pornește la fel de debusolat spre casă. Închizând ușa localului, se pierde din intensitatea muzicii, lăsând în urmă doar o ceață palidă de parfum discret, dar pătrunzător.

Odată ajuns acasă, încearcă după un duș răcoritor, să se uite peste câteva opere ale unor tineri studenți ce voiau să se facă remarcați. Picturile nu îi inspirau nimic, erau geometrice și lipsite de viață. Și-ar fi dorit mai mult, mai intens, mai pasional, mai... se oprește brusc la scârțâitul ușii ce duce spre dormitorul lăsat în dezordine în dimineața agitată, în care s-a grăbit să plece din apartament, încercând să-și șteargă visele copleșitoare din noaptea trecută și observă urme de praf strălucitor albastru împrăștiat pe întreg parchetul.

- La dracu', ce se întâmplă aici?!

Aprinde luminile în toată casa, se uită agitat prin dulapuri care, pe parcurs ce le deschide, încep să se topească precum zahărul încins, face câțiva pași în spate și se lovește de peretele ce devine atât de moale și confortabil precum o plapumă îndesată cu puf de găscă. Din tavanul înalt, stucaturile sub forma unor crengi împodobite cu frunze de lauri încep să prindă viață și să coboare ușor spre el, când, dintr-o dată, holul de la intrare se luminează intens, și praful strălucitor de pe parchet se ridică în aer pentru a-l îndruma spre intrarea ce avea să-i schimbe viața complet. Pășește apăsător și hotărât și ajunge

într-un spațiu gol, plin de nimic și totuși încărcat cu o energie fantastică, vibrantă, senzuală, amețitoare... În mijlocul acestui nimic se afla o căsuță elegantă, cu o verandă îmbrăcată în marmură albă, prăfuită, cu un gârduleț din fier împletit, frumos decorat, acoperit parțial de flori parfumate. Pe măsură ce se apropie, observă florile ale căror petale erau din sticlă, iar poarta era semideschisă în așa fel încât să poți zări frumusețea grădinii interioare... Este extrem de mică, îmbrăcată cu o boltă verde din iederă, iar marmura era acoperită de sclipici, singurul lucru ce părea real din tot acel peisaj. Face un pas, îl face pe al doilea, și la al treilea o observă pe EA lângă el. Este o zi însorită de toamnă târzie, amândoi poartă paltoane de un crem închis, atât de eleganți, se privesc intens, el preia inițiativa ca și cum ar fi fost acolo dintotdeauna. O ia de mână și o conduce prin bolta verde până la scările din marmură prăfuită, învăluită de strălucirea albastră, ce îi îndrumă către veranda cu o măsuță cochetă, cu două scaune și două cești de cafea aburinde așezate frumos, așteptând să fie savurate de cele două suflete necunoscute. La adierea vântului, aroma de cafea și scorțișoară îi mângâie simțurile și îl ghidează să-și conducă partenera spre masa la care se așază amândoi tăcuți... O muzică plăcută se aude din neant, întreg Universul s-a revărsat în acea grădină, pe acea verandă a acelei case misterioase. El o privește încercând să caute cu privirea un răspuns, mai multe răspunsuri... Acei ochi negri și acea piele fină de porțelan te fac să-ți dorești mai mult, să o cuprinzi, să o ocrotești, să o...!

Sonera ușii îi vibrează în timpane și reușește să răstoarne toate operele studenților pe covorul din sufragerie. Se ridică tremurând, încearcă să o găsească cu privirea, dar nimic din ceea ce a trăit atât de intens cu câteva secunde în urmă, nu pare să fi fost adevărat vreodată! Bulversat, se îndreaptă spre ușă, o deschide, dar nu era nimeni! Se întoarce în casă trecându-și agitat mâna prin păr, încercând să realizeze ce se întâmplă, până când se îndreaptă spre dormitor în căutarea sclipiciului albastru ce l-a îndrumat spre acel loc fascinant.

- Nu îl vei găsi, de asta te pot asigura!

- Poftim?!

- Nu pot să cred, a reușit să mă audă?!

- Cine ești și ce cauți în casa mea?

- Cine ești tu și ce cauți în casa mea?

- Este adevărat ce se întâmplă, a reușit să îmi audă glasul? Acest superb bărbat a reușit să îmi audă glasul! Ar trebui, probabil, să încetez să repet acest lucru precum un carusel stricat, pentru că încep să devin ciudată. Oricum sunt ciudată, nu am reușit să mă desprind de dragostea pentru această casă și mi-am ales veșnicia printre vise. Atât de multe vise, pe care le voi împărți cu EL. Poate așa voi reuși să-i luminez calea.

Paralel cu Universul văzut prin prisma lui, în aceeași casă, sub același acoperiș, se regăsește EA, cu o bibliotecă fantastică de vise, așezate frumos, pe sertare din zahăr ars, decorate cu pudră de trandafiri, plutind în toate colțurile casei sub forma unor norișori de gheață. Este fantastic ce poți crea cu atât de multă dragoste... În interiorul acestor nori se află o scriptură pe care este înșirat un lanț de cuvinte frumos așezate pe o coală argintată, ce formează poezia care îi oferă cheia spre intrarea în vis. Fiecare cheie în parte este diferită, dezvăluind astfel o mică părticică a magiei din interiorul visului. Și-a creat o adevărată ierarhie în interiorul acestor pereți, pe care este pregătită pentru prima oară în atât de mult timp să o împartă cu cineva, nu doar cu cineva, cu acel EL căruia îi datorează totul.

În același timp, în interiorul acelorași pereți, EL se pregătește după câteva telefoane date în grabă să iasă pe ușă.

- Unde pleacă atât de grăbit?

Este uluitor cât de ușor i-a prins captiv sufletul într-o colivie ale cărei gratii din pânză topită adie în bătaia vântului... Este fascinant cum o singură privire a acestui bărbat a reușit să-i cutremure toate visele atât de frumos aranjate, fiecare dintre ele așteptând să fie descoperite, contemplate, pătrunse și admirate. Îndeajuns timp au rămas în tăcerea pereților sufletului. Plimbându-se ușor prin casă, își trece mâna peste norișorii de gheață ce plutesc în jurul ei, analizând fiecare vis

din interiorul acestora ca și cum viața ei ar depinde de următoarea alegere.

În acest timp, El se îndreaptă către biroul unei amice foarte apropiate, Carla David, psiholog de succes și o femeie deosebit de atrăgătoare și naturală. Nu a fost necesar să aștepte pentru că, la anunțarea venirii lui, aceasta a contramandat toate programările pentru a-i dedica lui timpul necesar. Dintotdeauna a avut o pasiune pentru el.

- Bine ai venit, dragul meu! Cu ce te pot ajuta?! Părei îngrijorat la telefon, așa că m-ai îngrijorat și pe mine. Este totul în regulă?

O atinge pe umăr cu o mângâiere ușoară în semn de mulțumire pentru grija ce i-o poartă și încearcă cu greu să-și găsească cuvintele pentru a-i explica trăirile din primele lui seri petrecute în noul apartament.

- Nici nu știu cu ce să încep, Carla. Nu vreau să crezi că mi-am ieșit total din minți, cu toate că asta sunt tentat să cred.

- Hei, nu spune asta! Cu siguranța vom găsi împreună o soluție!

Îi face ștregărește cu ochiul, după care își pune mâna peste mâna lui, îndepărtând-o după câteva secunde cu o mângâiere subtilă.

- Serios, Carla. Nu este momentul să ne amuzăm acum. Chiar mă află într-un impas și efectiv simt că înnnebunesc.

Zâmbetul acesteia redevine serios, își pune ochelarii de vedere, ce îi dau o alură de medic îngrijorat, gata să-și asculte pacientul.

- Te ascult.

După ce îi povestește cu lux de amănunte cele două vise atât de intense și trăirile din apartamentul său, se întinde oarecum ușurat pe spătarul fotoliului din piele verde închis, încercând să se relaxeze în așteptarea unui verdict din partea doamnei doctor.

- Să înțeleg că singura invenție pe care ai hotărât să o găsești, este să te îndrăgostești de o femeie imaginară pentru a scăpa de fanele care îți fac curte?! Nu era mai simplu să le spui că nu ești interesat? Sau ai fi putut să mă inviți pe mine în oraș de câteva ori și ai fi scăpat de toată tevatură.

Și începu să zâmbească ștregărește.

- Îmi pare rău că am venit, dacă tot ce poți face pentru mine este o glumă ridicolă, sunt întristat de faptul că nu poți să mă iei în serios, îi răspunde el în timp ce încearcă să se ridice.

- Oprește-te, te rog! Îmi cer scuze! Nu am crezut că iei totul atât de în serios. Încearcă să te mai destinzi puțin. Ce este cu tine? Ai devenit atât de rigid și stresat. Nu ești bărbatul pe care îl cunosc și prietenul care știa întotdeauna să zâmbească!

- Probabil că ai dreptate, așezându-se înapoi continuă... efectiv nu mă regăsesc de ceva timp încoace, tocmai din acest motiv am simțit nevoia să-ți vorbesc. Am impresia că sunt urmărit, am vise ciudate, nu mă simt în largul meu, aș putea spune. Probabil toată oboseala s-a acumulat și așa se manifestă la mine... Sub forma unor vise cu femei din porțelan și fulgi plutitori... Izbucnind apoi într-un râs relaxat.

- Ei, parcă așa începem să ne reîmprietenim.

- Îți mulțumesc pentru timpul acordat. Mă reîntorc acasă, am lăsat în urmă o grămadă de lucrări ce necesită verificate.

O sărută pe frunte în semn de mulțumire, își ia sacoul și părăsește cabinetul.

Înapoi acasă, cu mai mult curaj și dinamism, deschizând brațele în aer, începe să vorbească în gol.

- Am revenit... și despre orice entitate ar fi vorba aici, aș vrea să văd ce mai aveți pregătit pentru mine?! Nimic? Ce liniștitor, pentru că am extrem de multă treabă și am fost reținut suficient!

Nu a reușit să facă doi pași spre birou că un fulger rece îi străbătu inima, făcându-l să cadă la pământ într-un morman de frunze uscate.

- Este clar, nebun sau nu... îți declar război!

Căzu apoi într-un somn adânc, atât de adânc încât se trezi în miez de noapte, fără ca vreun vis anume să-și fi lăsat amprenta în memoria lui. Se ridică, se uită împrejur, totul era așezat la locul lui, nimic ieșit din comun nu reușește să îi atragă atenția, până când în dreptul geamului observă o siluetă feminină, extrem de feminină, care emană un parfum amețitor ce te ademenește în mrejele ei și te face să te apropii precum un animal de pradă flămând, în căutarea unei căprioare

inocente. Dar nu, EA nu putea fi inocentă, tot ceea ce se ascundea sub mantia de argint a acestei femei misterioase era orice altceva, dar nu inocent... și totuși...! Curios să descopere mai mult, se apropie de fereastra ale cărei perdele se mișcă frenetic în bătaia vântului...

Se întoarce spre el și îi strigă:

- Ai uitat să închizi fereastra!

Strigătul l-a trezit buimăcit, înghețat, înmărmurit... Coboară din pat, face câțiva pași și se îndreaptă spre oglinda din baie, fixându-și reflexia cu o privire dură!

- Revino-ți! Revino-ți!

Se întoarce în pat și își ațintește privirea în tavan. Un candelabru imens din cristale delicate strălucește în întuneric... Este liniștit, cel puțin așa încearcă să fie. Poate astfel va reuși să-și dea seama de ce este urmărit de asemenea vise.

- Poate pentru că mi-ai perturbat liniștea, domnule!

Șocat de răspunsul ce i-a fost dat, se ridică în picioare, își acoperă trupul cu acel halat superb din satin și se pregătește să aprindă lumina când ea îl oprește:

- Te rog, dacă mă auzi, nu face asta... nu strica momentul! Suntem doar noi, doi străini și, indiferent cât de straniu îți pare, mă bucur de prezența ta...

Un sentiment ciudat îl face să se oprească, se îndreaptă către locul din care se aude glasul ei și, pe măsură ce se apropie, ea începe să se materializeze din ce în ce mai mult... O atinge, iar pielea ei extrem de fină îi răspunde cu o retragere timidă. El se apropie din nou, cu mișcări hotărâte, îi cuprinde brațul cu mâna, o apropie de corpul său și o privește adânc în ochi.

- Cine ești? Ce ești...? De ce ești atât de frumoasă?

Ea rămâne blocată precum o piesă de șah înaintea regelui... Simte o atingere, simte un fior, simte... un sentiment! O lacrimă i se întrezări pe chipul firav, o lacrimă atât de clară, pe care el încercă să i-o ștergă cu o atingere ușoară... La această atingere îi șterse lacrima, dar și obrazul, încercă din nou, crezând că halucinează, și jumătate din